

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Jerzy Skorupka (spr.)

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Wiesława Bilskiego

po rozpoznaniu 8 czerwca 2022 r.

sprawy M. K. (1) oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 § 1 k.k., art. 58 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z art. 12 § 1 k.k., art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 § 1 k.k., art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k., art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 § 1 k.k. w związku z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 20 września 2021 r. sygn. akt III K 97/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 420 zł tytułem kosztów sądowych postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 20 września 2021 r., III K 97/20:

I. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego zachowań opisanych w punktach 1. i 2. części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że dopuścił się on ich w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i posiadał łącznie 50,53 g substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz 5,28 g środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), to jest popełnienia występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego w dniu 29 grudnia 2019 roku) i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 4 § 1 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego w dniu 29 grudnia 2019 roku) wymierzył mu karę jednego roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie I. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek pozostałych po badaniach substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), o których mowa w załącznikach do opinii z przeprowadzonych badań z zakresu chemii na karcie 371 akt,

III. oskarżonego M. K. (1) uznał za winnego zachowań opisanych w punktach 3. – 23. części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że dopuścił się on ich w krótkich odstępach czasu (od lipca 2017 roku do dnia 28 grudnia 2019 roku) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uznał, że małoletniej A. K. oskarżony udzielił co najmniej trzykrotnie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 0,6 g, przyjmuje, że B. M. zapłacił łączną kwotę co najmniej 45 złotych, ustalił, że oskarżony udzielał J. W. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy co najmniej raz w miesiącu po 0,2 g za każdym razem, przyjmuje, że ze sprzedaży P. W. amfetaminy i ziela konopi innych niż włókniste oskarżony osiągnął łącznie kwotę 25.025 złotych, zaś przy sprzedaży tabletek ekstazy P. W. przez M. K. (1) każda z nich kosztowała 2 złote, uznał, że K. S., M. Z. (1), K. P. i trzem innym nieustalonym osobom M. K. (1) sprzedał łącznie po 30 g substancji psychotropowej w postaci amfetaminy każdej z tych osób za łączną kwotę 3.600 złotych, ustalił, że oskarżony, poza sprzedażą, dwukrotnie udzielił P. Z. (1) amfetaminy nieodpłatnie – za każdym razem w ilości po 0,2 g (łącznie 0,4 g) oraz przyjął, że łączna kwota ze sprzedaży narkotyków wyniosła 30.280 złotych i ustalił, iż w przypadku udzielania narkotyków w zamian za korzyści majątkowe oskarżony M. K. (1) uczynił sobie z popełnienia tej części czynu stałe źródło dochodu, to jest popełnienia zbrodni z art. 58 ust. 1 i z art. 58 ust. 2 i z art. 59 ust. 1 i z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 12 § 1 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego w dniu 28 grudnia 2019 roku) i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego w dniu 28 grudnia 2019 roku) wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie III. części rozstrzygającej niniejszego wyroku przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 30.280 (trzydziestu tysięcy dwustu osiemdziesięciu złotych) złotych,

V. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego M. K. (1) w związku z popełnieniem przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie III. części rozstrzygającej niniejszego wyroku nawiązkę w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii na rzecz (...) przy ulicy (...) w W.,

VI. na podstawie art. 85 § 1 K.k. i art. 86 § 1 K.k. w zw. z art. 4 § 1 K.k. (według stanu prawnego obowiązującego w dniu 29 grudnia 2019 roku) wymierzył oskarżonemu M. K. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zaliczył oskarżonemu M. K. (1) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie VI. części rozstrzygającej niniejszego wyroku okres jego zatrzymania od dnia 30 listopada 2019 roku od godziny 20.40 do dnia 2 grudnia 2019 roku do godziny 13.30 oraz okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 28 grudnia 2019 roku od godziny 22.15 do dnia 15 października 2020 roku do godziny 15.05,

VIII. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego M. K. (1) koszty sądowe z tytułu opłaty kwocie 400 (czterystu) złotych (art. 2 ust. 1 pkt 5) w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych - j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), zaś na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. zwalnia go od pozostałych kosztów sądowych w postaci wydatków.

Wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego adw. P. S. zarzucając:

I. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 4 KPK, art. 7 KPK i art. 410 KPK przez oparcie orzeczenia na niekorzystnej wersji zeznań B. M., K. C. (1), P. W., A. W., M. G. i P. Z. (1), którzy zmienili je w toku procesu, tłumacząc to wywieraną na nich presją przez prowadzących przesłuchanie, z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, w tym pozostających w opozycji konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego, a także przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów ww. świadków, a nadto M. Z. (1), S. G., K. S. i M. S., którzy zaprzeczali kupowaniu od oskarżonego środków odurzających bądź substancji psychotropowych, a okoliczności te nie zostały potwierdzone innymi wiarygodnymi dowodami,
2. art. 5§2 KPK przez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości na tle zeznań P. Z. (1) i B. M., których nie przesłuchano przed sądem i nie skonfrontowano z oskarżonym, podobnie jak współoskarżonej P. Z. (2),
3. art. 6 KPK przez pozbawienie oskarżonego prawa do obrony w związku z nieprzesłuchaniem na żadnym etapie M. B. (zarzut 19), K. P. (zarzut 21) oraz przypisanie oskarżonemu czynu opisanego w punkcie 20 części wstępnej wyroku, gdy brak personaliów osoby o pseudonimie (...), a także wyjście poza granice oskarżenia i przypisanie oskarżonemu w punkcie III części rozstrzygającej sprzedaży substancji psychotropowych „trzem innym nieustalonym osobom”,
4. art. 424 KPK przez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dlaczego sąd nie dał wiary korzystnej wersji zeznań B. M., K. C. (1), P. W., A. W., M. G. i P. Z. (1) i odrzucił zeznania M. Z. (1), S. G., K. S. i M. S. oraz dlaczego wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane jedynie za przyjętą linię obrony, pomimo że są konsekwentne i spójne z zeznaniami znacznej części świadków,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu w punkcie III części rozstrzygającej wyroku, czyniąc sobie z procederu stałe źródło dochodu,

III. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej za czyny przypisane oskarżonemu w punkcie I części rozstrzygającej, gdy przyznał się do ich popełnienia, wyraził skruchę, a po opuszczeniu aresztu podjął leczenie, znalazł pracę, zmienił miejsce zamieszkania, prowadzi przykładowy i ustabilizowany tryb życia.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności za czyny przypisane mu w punkcie I części rozstrzygającej, uniewinnienie go od czynów opisanych w punktach 5, 6, 7, 9-12, 14, 16-23 części wstępnej wyroku, uznanie, że czyny z punktu 3, 4, 8, 13 i 15 części wstępnej wyroku popełnione zostały w ramach czynu ciągłego i wymierzenie za ten czyn kary roku pozbawienia wolności oraz kary łącznej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Apelacja jest niezasadna. Odnośnie do zarzutu obrazę przepisów art. 4 KPK, art. 7 KPK i art. 410 KPK, sformułowanego w punkcie I. 1 apelacji stwierdzić należy, że sprowadza się on do zakwestionowania oceny zeznań świadków, którzy w postępowaniu przygotowawczym obciążyli oskarżonego, a na rozprawie głównej wycofali się z tego. Zachowania tych świadków i treść zeznań złożonych w śledztwie wynikały z wywieranej na nich presji przez prokuratora i policjantów przeprowadzających czynności przesłuchania. Wskazuje się, że prawdopodobnie zastraszony był B. M. i K. C. (2) oraz na pewno P. W..

Zważyć więc należy, że P. W. przesłuchany przez prokuratora w dniu 29.04.2020 r. (k. 978) zeznał, że M. K. (1) poznał przez M. S., z którym przyjechał do oskarżonego kupić amfetaminę i marihuanę. Nabył wtedy 2,5 grama amfetaminy, za co zapłacił 50 zł. M. S. kupił 2,5 grama marihuany za 120 zł. Od tego czasu P. W. zaczął kupować od oskarżonego narkotyki (amfetaminę i marihuanę). Do jego zatrzymania przez policję w grudniu 2019 r. nabył łącznie 2 kilogramy amfetaminy i 500 gramów marihuany oraz 100 tabletek ekstazy po 2 zł za sztukę. P. W. podał też inne osoby, które nabywały narkotyki od oskarżonego, jak: (...), P. z B., M. Z. (2), (...), K. J., K. P., (...).

P. W. przesłuchany w dniu 27.05.2020 r. (k. 1015) potwierdził, że tego dnia brał udział w wizji lokalnej, w czasie której dobrowolnie wskazał miejsca nabywania i przechowywania narkotyków przez znane mu osoby. Następnie, w dniu 10.06.2020 r. P. W. skierował do prokuratora pismo, w którym odwołał dotychczas złożone zeznania (k. 1402). W efekcie, prokurator ponownie przesłuchał P. W. w dniu 27.07.2020 r., który podał, że dotychczasowe zeznania nie są prawdziwe, „w całości są stekiem bzdur”. Spotykał się z oskarżonym i telefonował do niego, ale wyłącznie w celach towarzyskich, gdyż jest jego kolegą. Nie zna żadnej z osób, które wskazywał w czasie wizji lokalnej.

Na rozprawie głównej w dniu 31.03.2021 r. P. W. podał, że był zastraszany przez prokuratora, który mówił, że „za spowodowanie wypadku i potrącenie człowieka może dostać 5 lat”. Po przesłuchaniu nie czytał protokołów, których mu też nie odczytano. Dodał, że na komendzie policji w W. panują gangsterskie metody. Po odczytaniu zeznań złożonych w dniu 29.04.2020 r. (k. 978), świadek podał, że ich nie podtrzymuje. Potwierdził, że w czasie wizji lokalnej pokazywał policjantom różne miejsca i mówił o różnych osobach, ale nie jest to prawda.

K. C. (1) w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że w okresie od listopada 2018 r. do czerwca 2019 r. pięć razy kupił od M. K. (1) marihuanę za łączną kwotę 70 zł. Z treści protokołu, a zwłaszcza zeznań świadka nie wynika, aby czynność przesłuchania przeprowadzona była nierzetelnie (k. 312, k. 1909-1910). Natomiast na rozprawie głównej w dniu 31.03.2021 r. K. C. (1) podał, że cztery lub pięć razy kupił od oskarżonego marihuanę w okresie od czerwca do grudnia 2019 r., gdy był uczniem w szkole średniej, o czym oskarżony nie wiedział. Stwierdził, że podtrzymuje zeznania złożone w śledztwie, z wyjątkiem okresu czasu, w którym nabywał narkotyki od oskarżonego. Podał, że policjant zadawał pytania, a on odpowiadał. **Przesłuchujący nie wywierał na niego presji, nie krzyczał, był uprzejmy.** Protokół przesłuchania czytał i podpisał.

B. M. w postępowaniu przygotowawczym zeznał, że trzy razy nabył od oskarżonego amfetaminę (k. 282-283), a z treści protokołu nie wynika, aby czynność przesłuchania przeprowadzona była niezgodnie z przepisami. B. M. wzywany na rozprawę główną, także za pośrednictwem policji, nie stawił się, a z relacji policji wynikało, że nie ma wiadomości o aktualnym miejscu pobytu tego świadka. Za zgodą stron sąd a quo ujawnił zeznania B. M. ze śledztwa, podobnie, jak zeznania P. Z. (1), S. G., J. W., M. Z. (1). Obrońca oskarżonego domagał się jedynie odczytania zeznań P. Z. (2), co uczynił sąd pierwszej instancji.

Odnosząc należy, że z zeznań innych świadków przesłuchanych na rozprawie głównej nie wynika, aby czynności przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przeprowadzane były nieprawidłowo. Na rozprawie w dniu 31.03.2021 r. A. W. podał, że **przesłuchujący go policjant „był w porządku”**. Protokół przesłuchania przeczytał i podpisał. Nie zauważył żadnych niezgodności z treścią złożonych zeznań. Na rozprawie w dniu 14.04.2021 r. M. G. zeznała zaś, że **„wszystko w czasie przesłuchania w śledztwie było w porządku; nie było żadnego zastraszania”**.

W świetle wymienionych okoliczności stwierdzić należy, że gołosłowne są twierdzenia apelującego o stosowaniu w postępowaniu przygotowawczym niedozwolonych metod przesłuchania, w tym zastraszania świadków. Poza P. W., żaden ze świadków nie potwierdził takich sugestii. Przeciwnie, świadkowie stanowczo podawali, że czynności ich przesłuchania przeprowadzone były prawidłowo. Jeżeli w wypadku K. C. (1), A. W. i M. G. czynności przesłuchania przeprowadzone były prawidłowo, nie sposób przyjąć, że jedynie w stosunku do P. W. przeprowadzone zostały w sposób podany w apelacji. Poza zeznaniami P. W., w skardze nie podano zresztą żadnych innych dowodów potwierdzających podniesiony zarzut.

Odnosząc do P. W. należałoby zważyć, że był on wielokrotnie przesłuchiwany przez prokuratora i policjantów. Brał też udział w wizji lokalnej. Z protokołów tych czynności nie wynika, aby zostały przeprowadzone nieprawidłowo, a zwłaszcza, aby w niedopuszczalny sposób wpływno na wolę składania przez niego zeznań oraz treść wypowiedzi, w tym za pomocą przymusu lub groźby bezprawnej albo w inny nieakceptowalny sposób. Stąd twierdzenia świadka o jego „zastraszaniu” przez prokuratora, sąd odwoławczy uznał za niewiarygodne, złożone dla osiągnięcia instrumentalnego celu.

Tym samym, zarzut apelacji o stosowaniu wobec B. M., K. C. (1) i P. W. niedozwolonych metod przesłuchania, sąd odwoławczy ocenił jako niezasadny.

W taki sam sposób oceniono zarzut dowolnej oceny zeznań B. M., K. C. (1), P. W., A. W., M. G. i P. Z. (1), a także M. Z. (1), S. G., K. S. i M. S.. Według apelacji, wymienieni świadkowie bądź zaprzeczyli nabywaniu narkotyków od oskarżonego bądź na rozprawie głównej nie potwierdzili zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, co świadczy o dowolnej ocenie ich zeznań przez sąd meriti.

Zarzut obrazu przepisu art. 7 KPK nie znajduje jednak uzasadnienia. Z utrwalonego orzecznictwa SN wynika wszak, że zarzut naruszenia art. 7 KPK powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (zob. post. SN z dnia 26.07.2007 r. IV K 75/2007, KZS 2008/1/17). Innymi słowy, zarzut obrazu przepisu art. 7 KPK wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. Tymczasem, apelujący nie podaje, jakie to środki dowodowe zostały przez sąd meriti pominięte, jakie ważne rozbieżności w rzeczonych zeznania nie zostały dostrzeżone, od oceny jakich sprzeczności sąd się uchylił. W procesie karnym nie chodzi wszak o to, czy ocena określonych dowodów i dokonane na ich podstawie ustalenia faktyczne są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazu przepisu art. 7 KPK.

Okoliczność, że M. Z. (1), S. G., K. S. i M. S. zaprzeczali kupowaniu narkotyków od oskarżonego, nie świadczy jeszcze o konieczności dokonania takich ustaleń. P. W. w zeznaniach uznanych przez sąd a quo za wiarygodne oraz P. Z. (2) w złożonych wyjaśnieniach wskazali wszak osoby, którym oskarżony zbywał narkotyki. Oceniając dowody z zeznań wymienionych wyżej świadków, sąd meriti uznał je za niewiarygodne, gdyż stoją one w sprzeczności z oświadczeniami P. W., P. Z. (2) oraz zeznań innych osób stanowczo wskazujących na oskarżonego, jako osobę handlującą narkotykami. M. G. przesłuchana w śledztwie w dniu 3.07.2020 r. (k. 1372) oraz na rozprawie w dniu 14.04.2021 r. podała, że gdy była razem z oskarżonym wielokrotnie umawiał się w różnych miejscach na mieście z osobami, które chciały od niego kupić narkotyki. M. K. (1) miał samochód i mógł podjechać w każde miejsce, na życzenie kupujących. Z osób nabywających narkotyki od oskarżonego, jednoznacznie wskazała na P. Z. (1). Nabywaniu narkotyków od oskarżonego nie przeczył K. C. (1), A. W., K. S., który zaprzeczył kupowaniu narkotyków od oskarżonego, na rozprawie w dniu 14.04.2021 r. podał, że używał pseudonimu (...), zaś M. Z. (1) używa pseudonimu (...), a z wyjaśnień P. Z. (2) wynika, że (...) i (...) oskarżony sprzedawał narkotyki. Na udzielanie narkotyków M. S. jednoznacznie wskazują zeznania P. W..

Nieuprawniony jest zarzut obrazu przepisu art. 4 KPK. Wyrażona w tym przepisie procesowa zasada obiektywizmu stanowi dyrektywę, zgodnie z którą organ procesowy powinien mieć bezstronny stosunek do stron i innych uczestników postępowania oraz nie powinien kierunkowo nastawiać się do samej sprawy (Zob. S. Waltoś, Proces karny. Zarys wykładu, Warszawa 2008, s. 222). Wymieniona dyrektywa wymaga zatem, aby sąd wziął pod uwagę cały materiał dowodowy świadczący zarówno na rzecz, jak i przeciw każdej ze stron oraz wysłuchał argumentacji wszystkich stron procesowych.

Apelujący zarzucając sądowi pierwszej instancji uwzględnienie jedynie okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego zdaje się utożsamiać uprawnienie sądu do samodzielnej i swobodnej oceny dowodów z uwzględnieniem w procesie orzekania wyłącznie określonych dowodów. Jeżeli sąd pierwszej instancji, oceniając dowody zgodnie z kryteriami wskazanymi w przepisie art. 7 KPK wyciągnął z nich wnioski niekorzystne dla M. K. (1), nie oznacza to, że wyrokując uwzględnił jedynie okoliczności niekorzystne dla tego oskarżonego. Tak byłoby, gdyby sąd uchylił nakazowi uwzględnienia całokształtu ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego (art. 410 KPK i 92 KPK) i orzeczenie oparł jedynie na części ujawnionych dowodów niekorzystnych dla oskarżonego. Taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała jednak miejsca, gdyż - co wynika z treści samej apelacji - sąd dokonując ustaleń faktycznych wziął pod uwagę wszystkie ujawnione na rozprawie dowody. Okoliczność, że ocena przeprowadzonych

dowodów jest niekorzystna dla oskarżonego nie może jednak stanowić podstawy zarzutu obrazu przepisu art. 4 KPK w zw. z art. 410 KPK.

Odnosić należy, że przepis art. 410 KPK nakazuje uwzględnienie jako podstawy wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje zaś, że z wymienionego obowiązku sąd orzekający wywiązał się należycie. Apelujący nie wskazał zresztą okoliczności, które zostały przez sąd pominięte (nie uwzględnione) w procesie wyrokowania. Przeciwnie, z uzasadnienia środka odwoławczego wynika, że sąd uwzględnił wszystkie dowody przeprowadzone na rozprawie głównej. Wszak sam apelujący twierdzi, że sąd orzekający powołał się na zeznania przesłuchanych świadków, ale wyprowadził z ich nieuprawnione - w jego ocenie - wnioski. W takim razie, nie można podzielić zarzutu, że sąd nie uwzględnił rzeczonych zeznań. Ocena danego dowodu nie może bowiem stanowić podstawy zarzutu obrazu przepisu art. 410 KPK. O naruszeniu przez sąd a quo wymienionego przepisu można by mówić, gdyby sąd oparł wyrok na okolicznościach, których nie ujawnił na rozprawie głównej albo, gdyby pominął przy wyrokowaniu ujawnione na rozprawie okoliczności korzystne, jak i niekorzystne dla oskarżonego (zob. wyr. SN z 4.04.2006 r., IV KK 454/05, OSNwSK 2006/1/729). Takie sytuacje nie miały jednak miejsca. Jeżeli zaś podstawę wyroku sądu meriti stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, a sąd, oceniając dowody z uwzględnieniem kryteriów wskazanych w art. 7 KPK wyprowadził wnioski niesatysfakcjonujące oskarżonego i jego obrońcę, nie można mówić o naruszeniu art. 410 KPK.

Niezasadne są zarzuty obrazu przepisu art. 5§2 KPK przez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego wątpliwości wynikających z zeznań bądź wyjaśnień P. Z. (1), B. M. i P. Z. (2), których nie przesłuchano na rozprawie głównej, a tym samym nie skonfrontowano z oskarżonym. Uzasadnienie tych zarzutów wskazuje na błędne rozumienie instytucji in dubio pro reo z art. 5§2 KPK. Zważyć jednak należy, że zgodnie z ugruntowanym piśmiennictwem prawniczym i orzecznictwem sądowym, naruszenie reguły in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i ocenie materiału dowodowego odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 KPK, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5§2 KPK (zob. post. SN z dnia 18.12.2019 r., IV KK 651/19). Reguła in dubio pro reo nie może być postrzegana w uproszczony sposób. Do jej zastosowania nie jest wystarczające, podyktowane treścią sprzecznych dowodów występowanie konkurencyjnych wersji zdarzenia. Umocowanie dla sięgnięcia po tę instytucję stanowi dopiero brak możliwości ustalenia, przy zastosowaniu dyrektyw z art. 7 KPK, dominacji jednej z tych wersji. Nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego aktualizuje się dopiero w ostateczności i w żadnym razie nie sprowadza się do obowiązku rekonstruowania faktów w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego warianty (zob. wyr. SA w Warszawie z dnia 11.09.2018 r., II AKa 185/18). Zresztą P. Z. (1) przesłuchany przez prokuratora w dniu 10.08.2020 r. zeznał, że kupował od oskarżonego amfetaminę. Powiedział też oskarżonemu, aby nie sprzedawał już narkotyków siostrze K. Z., gdyż jest ona w ciąży. Do nabywania narkotyków od oskarżonego przyznała się także P. Z. (2).

Prawdą jest, że wymienione osoby oraz B. M. nie zostały przesłuchane na rozprawie głównej, ale z przyczyn niezależnych od sądu pierwszej instancji. Pomimo stosowania kar porządkowych, w tym zatrzymania i przymusowego doprowadzenia, nie udało się sprowadzić tych osób do sądu, ze względu na brak informacji o miejscu ich pobytu. Za zgodą stron ujawniono zatem ich oświadczenia procesowe złożone w postępowaniu przygotowawczym, a wyjaśnienia P. Z. (2) odczytano. Na podstawie tych dowodów, a także podanych wcześniej zeznań P. W., sąd meriti ustalił, że oskarżony udzielał narkotyków także P. Z. (1), B. M. i P. Z. (2).

Z tych względów, sąd pierwszej instancji nie naruszył reguły in dubio pro reo i w efekcie, nie obraził przepisu art. 5§2 KPK. Odnosić też należy, że kwestionując ocenę poszczególnych dowodów, nie można jednocześnie twierdzić o naruszeniu art. 5§2 KPK, gdyż zarzuty obrazu art. 7 KPK i art. 5§2 KPK mają charakter rozłączny. Innymi słowy, nieprawidłowe jest łączenie zarzutu obrazu art. 5§2 KPK i art. 7 KPK, ponieważ niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero w następstwie oceny dowodów przeprowadzonej zgodnie z regułami art. 7 KPK. Wtedy dopiero można stwierdzić, czy wątpliwości, jeśli w ogóle występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego. W sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależy od dania wiary jednym lub innym dowodom, nie można

mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5§2 KPK (zob. wyr. SA w Warszawie z dnia 14.10.2019 r., II Aka 404/18 oraz wyr. SA w Warszawie z dnia 18.10.2018 r., II Aka 402/17). Tymczasem w apelacji sformułowany został zarzut wadliwej oceny zeznań B. M. i P. Z. (1) oraz jednocześnie zarzut obrazy przepisu art. 5§2 KPK przez nieuwzględnienie wątpliwości wynikających z zeznań tych świadków, na korzyść oskarżonego.

Z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie zaś wynika, że sąd pierwszej instancji nie dał wiary B. M.. Ocena zeznań tego świadka, a także P. Z. (1) i P. Z. (2) została przeprowadzona zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 7 KPK i mieści się w granicach swobodnej oceny. Sąd a quo oceniając zeznania i wyjaśnienia tych osób nie dostrzegł żadnych wątpliwości, które należałoby usunąć w sposób określony w art. 5§2 KPK. Dowody ujawnione na rozprawie nie dawały też podstaw do tego, aby takie wątpliwości wymieniony sąd posiadał.

Niezasadny jest zarzut obrazy przepisu art. 6 KPK przez to, że przypisano oskarżonemu udzielanie narkotyków M. B., K. P. oraz osobie o pseudonimie (...), choć nie przesłuchano ich w toku postępowania. Zważyć należy, że fakt udzielania przez M. K. (1) narkotyków wymienionym osobom wynika z zeznań P. W. i wyjaśnień P. Z. (2). Oskarżony odniósł się do tego faktu przez zaprzeczenie udzielania narkotyków tym osobom. Ponieważ w toku postępowania nie udało się ustalić miejsca pobytu M. B. i K. P. oraz zidentyfikować osoby o pseudonimie (...), a tym samym wezwać ich i przesłuchać, sąd pierwszej instancji ustalił fakty na podstawie dostępnych dowodów ujawnionych na rozprawie głównej. Pozwoliły one na niebudzące wątpliwości ustalenie, że oskarżony udzielał narkotyków wymienionym osobom.

W związku z tym należy powiedzieć, że z zasady legalizmu wynika obowiązek pociągnięcia do odpowiedzialności każdą osobę, która popełniła przestępstwo. Wyrazem tego jest powinność ścigania każdej osoby, w stosunku do której występuje uzasadnione podejrzenie, że popełniła czyn ścigany z urzędu, a następnie wniesienie i popieranie oskarżenia takiej osoby. Obowiązkiem sądu jest zaś dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych, na podstawie dowodów swobodnie ocenionych według kryteriów określonych w art. 7 KPK i przy uwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 KPK). Stosowanie do art. 410 KPK podstawę wyroku stanowić ma zaś całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

W takim układzie stwierdzić należy, że z przywołanych wyżej dowodów ujawnionych na rozprawie głównej i swobodnie ocenionych przez sąd meriti wynika, że M. K. (1) udzielał narkotyków (marihuany i amfetaminy) M. B., K. P. oraz osobie o pseudonimie (...), pomimo nieprzesłuchania tych osób i nieprzyznania się do tego przez oskarżonego.

Zarzut obrazy przepisu art. 6 KPK jest niezasadny, gdyż na żadnym etapie postępowania nie ograniczono prawa oskarżonego do obrony o możliwości kwestionowania zarzutu oskarżenia o udzielaniu narkotyków tym osobom.

Sąd pierwszej instancji nie wyszedł też poza granice oskarżenia. Z treści zaskarżonego wyroku jasno wynika, że M. K. (1) został uznany za winnego popełnienia tylko tych czynów, które zostały mu zarzucone w akcie oskarżenia. Sąd meriti dokonał zaś odmiennej oceny prawnej zachowania oskarżonego ustalając, że czyny zarzucone mu w punktach I i II aktu oskarżenia popełnione zostały w ramach czynu ciągłego (punkt I części rozstrzygającej wyroku), tak samo, jak czyny zarzucone w punktach od 3 do 23 aktu oskarżenia (punkt III części rozstrzygającej wyroku).

W konsekwencji, za niezasadny należało uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na ustaleniu, że oskarżony udzielił narkotyków osobom wymienionym w punkcie III części rozstrzygającej wyroku, w sposób tam określony.

Bezasadny jest również zarzut rażącej surowości kary wymierzonej oskarżonemu. W tej kwestii wątpliwość budzi okoliczność, czy podniesiony zarzut odnosi się jedynie do kary wymierzonej w punkcie I części rozstrzygającej, co wynika w literalnego zapisu zarzutu. Mając na względzie kierunek apelacji oraz brzmienie przepisu art. 447§2 KPK

sąd odwoławczy wymieniony zarzut odniósł do rozstrzygnięcia o karze zawartego w punkcie I oraz w punkcie III części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Wskazanym w apelacji okolicznościom mającym uzasadniać wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności, tj. okazanie skruchy i ustabilizowanie życia po popełnieniu przestępstwa, nie należy przypisywać szczególnej wagi i znaczenia. Oskarżony wyraził wszak skruchę jedynie w stosunku do tych czynów, do których się przyznał, tj. do przypisanych mu w punkcie I części rozstrzygającej wyroku. Do pozostałych czynów (z punktów 3 do 23 aktu oskarżenia) oskarżony nie przyznał się i w tym zakresie nie wyraził skruchy. M. K. (1) przyznał się do posiadania narkotyków, które zostały znalezione u niego w domu.

Wymierzając oskarżonemu karę za czyn przypisany w punkcie III części rozstrzygającej, sąd meriti celnie podkreślił znaczna ilość narkotyków wprowadzonych do obrotu w stosunkowo długim czasie. Z pola widzenia nie można tracić i tej okoliczności, że oskarżony udzielał narkotyków osobom małoletnim, a zatem dopuścił się czynu stanowiącego zbrodnię, zagrożoną karą pozbawienia wolności od 3 lat. Stąd wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 4 lat pozbawienia wolności nie razi surowością.

Surowością nie razi również kara łączna orzeczona w wysokości 4 lat pozbawienia wolności, a więc przy zastosowaniu zasady absorpcji. Pozostałe rozstrzygnięcia dotyczące środków karnych i środków kompensacyjnych, nie są kwestionowane w apelacji.

<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Artur Tomaszewski</i>
---------------------------------------	----------------------------------	-------------------------------------